

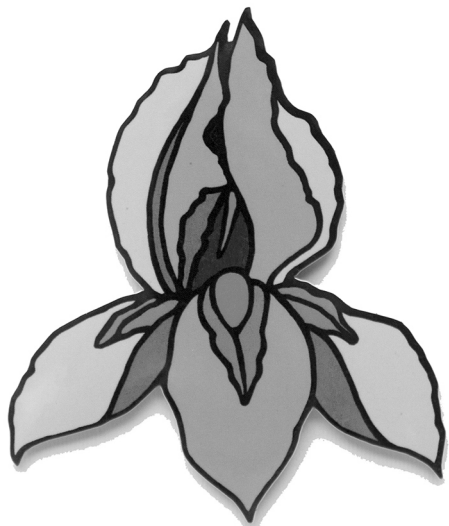
ΣΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΣΩΜΑΤΑ ΠΕΔΙΑ ΜΑΧΗΣ

Η πατριαρχία είναι βία. Ωμή, κανονικοποιημένη, συχνά δολοφονική, καθημερινή βία. Είναι τα περιέργα βλέμματα, τα παραβιαστικά αγγίγματα, τα σιχαμένα σχόλια στο δρόμο, στη δουλειά, στα σχολεία, στα μέρη που βγαίνουμε, στο ίδιο μας το σπίτι. Είναι το κράτος και οι δικαστές, τα ΜΜΕ, οι μπάτσοι και η εκκλησία, που μας υπαγορεύουν πώς θα ζήσουμε και ποια είναι εκείνη η κανονικότητα μέσα στην οποία θα πρέπει να μάθουμε να υπάρχουμε. Η πατριαρχική βία είναι βία που απευθύνεται στα ίδια τα σώματά μας · σώματα που δεν πειθαρχούν, που αντιστέκονται, που δεν εκπληρώνουν το έμφυλο ιδεώδες και τους ρόλους που έχουν προκαθοριστεί για εμάς χωρίς εμάς.

Οι βιασμοί και οι γυναικοκτονίες αποτελούν τη συμπύκνωση αυτής της βίας και της διάχυτης κουλτούρας του βιασμού που επιβάλλεται πάνω στις γυναίκες. Ορισμένα τέτοια περιστατικά, όπως αυτά που κυκλοφόρησαν τις τελευταίες εβδομάδες (η γυναικοκτονία της Καρολάιν από το σύζυγό της στα Γλύκα Νερά, η απαγωγή κι ο βιασμός της 50χρονης καθαρίστριας στα Πετράλωνα, ο ομαδικός βιασμός εγκύου στον Άγιο Παντελεήμονα, ο βιασμός γυναίκας στο Κολωνάκι και τόσα άλλα), καταφέρνουν και φτάνουν στη δημοσιότητα. Υπάρχουν, ωστόσο, κι άλλα τόσα που παραμένουν άγνωστα ή/και αόρατα (πάνω σε γυναίκες μετανάστριες σε καταυλισμούς -σταδιακής εξαθλίωσης- ή και εκτός, ρομά, φυλακισμένες, φτωχές εργάτριες), όπως συνέβαινε πάντα στην ιστορία.

Από τον κύκλο αυτό δεν γλιτώνουν ούτε τα τρανς άτομα, τα οποία αποτελούσαν ανέκαθεν αποδέκτες αυτής της βίας. **Τα τρανς σώματα που εκπίπτουν από την «έμφυλη συμμετρία», στοχοποιούνται, καταπιέζονται, ελέγχονται και βάλλονται συστηματικά.** Ο πρόσφατος θάνατος τ# Δημήτρη/Δήμητρας από τη Λέσβο, ενός ατόμου που βίωσε την κοινωνική πειθάρχηση με τους πιο χυδαίους όρους, την υποτίμηση της ζωής και την (ψυχική, κοινωνική, και εν τέλει φυσική) εξόντωση, μας υπενθυμίζει το μέγεθος της εξουσίας που ασκεί η (cis) ετεροκανονικότητα και η έμφυλη πραγματικότητα.

Ε, λοιπόν, φτάνει! Σιχαθήκαμε πια να ασφυκτιούμε τόσα χρόνια! **Είμαστε εξοργισμένες και δηλώνουμε ότι τα σώματά μας και η αυτοδιάθεσή τους δεν είναι προς διαπραγμάτευση.** Στεκόμαστε αλληλέγγυα σε όσα άτομα χρησιμοποιούν την αυτοάμυνα για να σωθούν από τους κακοποιητές τους, και δεν ξεχνάμε τις δολοφονημένες αδερφές μας σε όλο τον πλανήτη.

Αντίστοιχα, **η χοντροφοβία είναι ένα ολόκληρο σύστημα που εξαπολύει τη βία του πάνω στα σώματά μας.** Ξεκινώντας ήδη από πολύ μικρή ηλικία μαθαίνουμε στον εξαναγκασμό της διατήρησης ενός αδυνάτου σώματος, στη συνεχή εποπτεία του βάρους και την πειθαρχία τού φαγητού. Όσα σώματα αποτυγχάνουν να ταιριάξουν σε αυτή τη συγκεκριμένη σωματική κανονικότητα (δηλαδή στο να έχουν ένα σώμα αδύνατο), χλευάζονται για μια ζωή, περιθωριοποιούνται, ενοχοποιούνται για τη “λάθος” εικόνα τους, αναγκάζονται να υπομείνουν εξαντλητικές δίαιτες, επεμβάσεις (γαστρικός δακτύλιος), ιατρικούς παροξυσμούς, και φυσικά θεωρούνται ανάξια σεβασμού, και αξιοπρέπειας.

Οι ευθύνες είναι διάχυτες και παντού. Από τη βιομηχανία της ομορφιάς και των διαιτών που κερδοφορεί πουλώντας ανασφάλεια, έως τον κάθε άσχετο περαστικό που νομίζει ότι έχει δικαίωμα πάνω στα σώματά μας με νουθεσίες και σχόλια. Από τη λευκή, ετεροκανονική πατριαρχία που νομίζει ότι θα έπρεπε να έχει μια γνώμη για τα σώματα των γυναικών μέχρι τους γιατρούς που έχουν συνδέσει όλη την παθολογία με τη χοντρότητα. **Τα χοντρά παιδιά εκφοβίζονται και κακοποιούνται σε σχολεία και γειτονιές, αλλά φυσικά και μέσα στην οικογένειά τους.** Από πολύ μικρή ηλικία κατανοούν ότι το μόνο που τους αντιστοιχεί είναι η ντροπή για το σώμα και για τον εαυτό. Στην εφηβεία, η χοντροφοβία παραμένει παρούσα με ακόμη πιο επιτακτικό τρόπο, καθώς συνδέεται όχι μόνο με την αποσεξουαλικοποίηση του εκάστοτε σώματος (και άρα το δικαίωμα στον έρωτα), αλλά και γιατί ένα χοντρό σώμα θεωρείται -ειδικά στην περίπτωση των θηλυκοτήτων- μια λάθος επιτελέση του φύλου (ότι δηλαδή ένα κορίτσι χοντρό δε θα είναι ποτέ “αρκετά” κορίτσι, και αργότερα “αρκετή” γενικότερα). Μια ακόμη αποτυχία λοιπόν.

Χαρακτηριστική, αν και όχι μεμονωμένη, είναι η περίπτωση της 14χρονης μαθήτριας από τη Θεσσαλονίκη που πρόσφατα πέθανε από επιπλοκές χειρουργικής επέμβασης, στην οποία προέβη προκειμένου να σταματήσει να υφίσταται κακοποίηση στο σχολείο. Υπάρχει ανάγκη να μιλήσουμε για αυτές τις βίαιες καθημερινότητες. Υπάρχει ανάγκη να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τα σώματα που μας κουβαλούν, χωρίς επικρίσεις, βία και θάνατο. Υπάρχει ανάγκη να τοποθετήσουμε τα χοντρά σώματα στο επίκεντρο με όλη την αξιοπρέπεια, τη δύναμη, και την αγάπη που τους αξίζει. **Τα χοντρά άτομα έχουν δικαίωμα στην ιστορία, το παρόν και το μέλλον τους, στην ελευθερία των επιλογών, από την πιο ασήμαντη (τι ρούχα θα φορέσουν) έως την πιο μεγάλη. Ας το κάνουμε ξεκάθαρο όσο πιο πολύ μπορούμε: είμαστε χοντρές δε χάνουμε κιλά, αφήστε ήσυχα τα μικρά παιδιά!**

ΑΠΑΝΩ ΤΟΥΣ!

η ομάδα πύραυλος
iomadapiravlos.net